

RAFAEL SABATINI s-a născut în Jesi, Italia, dintr-o mamă englezoaică și un tată italian la data de 29 aprilie 1875. Părinții săi au fost cântăreți de operă care au devenit profesori. S-a stins din viață la data de 13 februarie 1950 în Adelboden, Elveția.

De la o vârstă mică, Rafael a învățat multe limbi străine, trăind cu bunicul său în Anglia, studiind la școală în Portugalia iar, ca adolescent, a trăit în Elveția. La vârsta de 17 ani, când s-a întors în Anglia pentru a se stabili definitiv, stăpânea cinci limbi. În curând a adăugat și a șasea limbă, en-

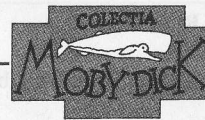
gleza. A ales să scrie în limba sa adoptată deoarece, după spusele lui, „cele mai bune povești sunt scrise în engleză“.

După o activitate scurtă în domeniul afacerilor, Sabatini a început să lucreze ca scriitor. A scris nuvele în anii 1890, iar primul său roman a apărut în 1902.

Lui Sabatini i-a fost necesar aproape un sfert de secol de muncă dificilă înainte de a avea succes cu Scaramouche în 1921. Minunatul roman despre Revoluția Franceză a devenit un best-seller internațional. A fost urmat de romanul Captain Blood (Odissea căpitanului Blood) în 1922 care s-a bucurat de același succes. Toate cărțile sale anterioare au fost republicate, cel mai popular roman din această perioadă fiind The Sea Hawk (Vulturul mărilor) din 1915. Sabatini a fost un scriitor prolific, producând aproape câte o carte în fiecare an. Deși nu a reușit să aibă același succes pe care l-a avut cu Scaramouche și Captain Blood, totuși Sabatini și-a menținut popularitatea în rândul publicului cititor.

Pe piatra sa funerară scrie „S-a născut cu un dar al râsului și cu sentimentul că lumea este nebună“, prima frază din romanul său, Scaramouche.

Rafael Sabatini a scris 31 de romane, 8 colecții de nuvele, 6 cărți non-ficțiune, numeroase nuvele independente și o piesă de teatru.

Rafael Sabatini

ODISEEA CĂPITANULUI BLOOD

Editura Andreas Print

altădată. Escorta, care-l încadra pe colonel, se opri în tindă, în timp ce maiorul intra în biroul guvernatorului.

Arabella și Peter, așezați pe un cufăr, șușoteau între ei. Tresăriră când Mallard vesti că Bishop aștepta.

– Fii îngăduitor cu el, Peter, imploră tânăra fată.
– Desigur, spuse Blood. Dacă asta l-ar putea vindeca.

Arabella părăsi biroul, ducându-se în grădină, în timp ce maiorul se duse să-l cheme pe colonel.

– Excelența Sa vă va primi, spuse el prizonierului.
Deschise ușa și dispăru. Bishop intră clătînându-se.

În fața biroului, un om stătea aplecat deasupra unui teanc de hârtii. Colonelul nu-i vedea decât creștetul capului, aco-perit cu o perucă neagră.

Brusc, guvernatorul ridică privirea. Bishop scoase un strigăt de disperare și spaimă. Doi ochi albaștri îl fixau pă-trunzător: ochii omului pe care zadarnic îl căutase pe Insula Broaștei.

Înfățișare

Cuprins

Capitolul I – Mesagerul	5
Capitolul II – Cavaleriștii din Tanger	10
Capitolul III – Judecătorul suprem	17
Capitolul IV – Vita umană	25
Capitolul V – Arabella Bishop	30
Capitolul VI – Pirații	37
Capitolul VII – Spaniolii	43
Capitolul VIII – Rebelii	48
Capitolul IX – Don Diego	55
Capitolul X – Iubire firească	59
Capitolul XI – Don Pedro Sangre	66
Capitolul XII – Insula Broaștei	71
Capitolul XIII – Levasseur	77
Capitolul XIV – Răscumpărarea	83
Capitolul XV – Cursa	89
Capitolul XVI – Revanșa	96
Capitolul XVII – „Milagrosa”	106
Capitolul XVIII – Întâlnirea	116
Capitolul XIX – Hoț și pirat	124
Capitolul XX – În serviciul regelui Iacob	134
Capitolul XXI – Dușmănie	143
Capitolul XXII – Ostatici	150
Capitolul XXIII – Războiul	160
Capitolul XXIV – În slujba regelui Ludovic	170
Capitolul XXV – Cartagina	178
Capitolul XXVI – În slujba regelui Wilhelm	185
Capitolul XXVII – Ultima bătălie a „Arabellei”	192
Capitolul XXVIII – Excelența Sa Guvernatorul	197

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SABATINI, RAFAEL

Odissea căpitanului Blood / Rafael Sabatini; trad.: M. Ghibu. -
București : Andreas Print, 2019
ISBN 978-606-765-084-6

I. Ghibu, M. (trad.)

821.111

DIFUZOR EXCLUSIV:
IVO PRINT

Petru Maior nr. 32, sector 1, București

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

*Site: **www.editura-andreas.ro***

© Editura **ANDREAS PRINT**, București, 2019

Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

Traducere: M. Ghibu

*Corectură și tehnoredactare: **Cristina Antonescu***

*Ilustrație copertă: **Marius Bogdan***

Bun de tipar: 30.01.2019, Coli de tipar: 13

Format: Z₆, 16/54x84 cm

Capitolul I

Mesagerul

ntr-o casă de pe Water Lane, la Bridgewater, Peter Blood, doctor în medicină, trăgea tacticos din pipă stropindu-și mușcatele orânduite pe pervazul ferestrei.

Atenția lui Blood era împărțită între florile sale și șuvoiul de oameni ce se scurgea sub el, pe strada îngustă, către Castle Field unde predica Ferguson, capelanul ducelui de Monmouth.

Oamenii care alcătuiau această mulțime entuziastă purtau un mănunchi de frunze la beretă, iar în mâini țineau arme din cele mai curioase. Unii agitau săbii, dar cei mai mulți agitau acele arme cu mâner fals și cu vârf de sulită a căror înfățișare înspăimântătoare nu stă cu nimic mai prejos de greutatea de a le mânui.

Țesători, zidari, dulgheri, negustorese și berari se improvizară în luptători. Toți cetățenii valizi luau parte la mișcare, în afara câtorva socotiți lași sau papiști.

Peter Blood nu numai că era valid, dar era îndeobște capabil să mânuiască armele. Nu era laș. Papist nu era decât în măsura în care acest lucru îi favoriza planurile sale, dar, în acea frumoasă seară de iunie, privea netulburat mulțimea înfierbântată a rebelilor și murmura:

– Nebunii, își caută pieirea.

Doctorul citise în ajun nesăbuita proclamație a pretendentului, ducele de Monmouth, fiul natural al regelui Carol al II-lea, care pretindea tronul tatălui său, ocupat de Iacob al II-lea, fratele regelui defunct.

– Își caută pieirea! repetă Blood care râse și suspină în același timp.

Râsul se prelungea însă, căci Blood era rece și orgolios: nenorocirile îl făcuseră astfel. Nu-l mișca soarta oamenilor creduli și simpli care erau gata să-și dea sângele lor pentru Dreptate, Libertate și Religie. Știa că Monmouth avea de gând să surprindă, în timpul nopții, armata regală, cantonată la Sedgemoor sub ordinele lui Feversham.

Peter Blood își goli tacticos pipa de scrum, făcu un pas înapoi ridicând capul când să închidă fereastra. Privirea sa se fixă asupra figurii surorilor Pitt care, de cealaltă parte a străzii, îl priveau pe doctor cu un aer dușmănos și rece. Blood surâse și se înclină fără să obțină altceva decât o privire disprețuitoare. Surorile Pitt reproșau acestui bărbat tânăr, viguros, exersat în mânăuirea armelor, că stă nepăsător la fereastră în timp ce toți bărbații demni de acest nume se pregătesc să-și dea sângele pentru a pune pe tron pe acela căruia îi revine exclusiv dreptul de a-l ocupa. Dacă Blood ar fi consimțit să discute acest lucru, ar fi putut răspunde că se săturase de aventură și de bătălii, că îmbrățișa cariera pentru care studiile sale îl preparaseră în mod firesc, că era medic și nu războinic, sortit să vindece, nu să ucidă.

Desigur, bătrânele domnișoare i-ar fi răspuns că nepotul lor, Jeremia Pitt, marinăr și comandant al unui brick, nu ezitase să se alăture mișcării.

Lui Blood nu-i plăcea însă discuțiile.

Am spus că era orgolios.

Închise fereastra, trase perdelele și se întoarse pentru a vedea, în camera unde plutea lumina blondă a candelor, pe miss Barlow, menajera sa, orânduind masa pentru cină.

– Muierile astea mă privesc chiorâș, rosti el cu glas tare.

Avea o voce caldă și vibrantă, al cărei timbru, puțin metallic, era atenuat de accentul irlandez pe care nu-l pierduse niciodată cu totul.

Această voce putea să seducă și să poruncească. Ea scotea în relief temperamentul bărbatului.

Înalt, zvelt, negricios ca un țigan, avea ochi albaștri care contrastau ciudat cu fața-i smolită și cu sprâncenele negre. Nasul subțire, puțin acvilin, gura energică, îi dădeau un aspect mândru și impunător.

Cu toate că purta haine negre ca toți medicii, o eleganță proprie arăta gustul pentru lux, caracteristic aventurierilor.

Haina sa era din stofă fină, neagră, cu fireturi de argint, împodobită la încheieturi și la guler cu muselină în crețuri.

Peruca neagră era frezată cu îngrijire. Era fiul unui medic irlandez și al unei englezoaice din Somersetshire. Impetuozitatea sa firească alarmă curând pe tatăl său, care hotărî ca Peter să urmeze onorabila carieră de medic. Când tânărul setos de învățătură își obținut diploma la douăzeci de ani, mama sa era moartă de mai mulți ani, iar tatăl său nu supraviețui decât trei luni succesului fiului său.

Peter Blood primi moștenirea tatălui său – câteva sute de lire – și părăsi Irlanda pentru a da frâu liber firii sale aventuroase.

Un ciudat concurs de împrejurări și dragostea sa pentru mare îl făcură să intre în slujbă la olandezi, pe atunci, în război împotriva Franței. El luptă sub Ruyter și luă parte la bătălia din Mediterana, când celebrul marinăr a fost rănit mortal de o ghiulea franceză.

După pacea de la Nimègue, isprăvile sale rămân necunoscute. Știm că a petrecut doi ani într-o închisoare din Spania. Poate că acesta a fost motivul pentru care oferă serviciile sale Franței care se războia în Țările de Jos spaniole.

La treizeci și doi de ani, pasiunea pentru aventură se potoli brusc.

O rană veche îl supăra.

Cuprins de nostalgie, se îmbarcă la Nantes plecând spre Irlanda.

Corabia care îl ducea a fost aruncată de furtună în golfulu-lețul Bridgewater și se decise să se instaleze în ținutul mamei sale pentru a-și restabili sănătatea.

Debarcase în Anglia în luna ianuarie a anului 1635, după unsprezece ani de aventuri, în stăpânirea unei averi modeste, aproape egală cu aceea pe care o moștenise de la tatăl său.

Iată așadar, în rezumat, toată istoria sa până în acea noapte de iunie când s-a dat bătălia de la Sedgemoor.

Nepăsător față de tulburarea care înfierbânta orașul, Peter Blood se culcă devreme dormind adânc la ora unsprezece, atunci când, după cum spune istoria, Monmouth mergea în fruntea rebelilor împotriva armatei regale.

Bătălia începuse la ora două dimineața, în timp ce doctorul, fără să audă împușcăturile, dormea liniștit. Nu se deșteptă decât către orele patru, la răsăritul soarelui.

Așezat în capul oaselor, se frecă la ochi. Se bătea în ușă. Auzi strigăte și se sculă pentru a merge să deschidă.

Pe scări se sprijinea un tânăr acoperit de praf, cu hainele rupte, gâfâind, care abia descălecuse, și încerca în zadar să vorbească, într-atât era de emoționat. Peter Blood recunoscuse pe nepotul surorilor Pitt.

– Domol, spuse Blood, fără să-și piardă cumpătul.

– Lordul Gildoy! gâfâi tânărul. E la ferma Oglethorpe, grav rănit. M-a trimis să vă caut. Repede! Repede!

Era gata să-l ia pe doctor, așa cum era, în pijama, într-atât era de grăbit.

– Vin. Lasă-mă o clipă.

Blood a fost mâhnit să afle că lordul Gildoy, care-l protejase de la venirea sa la Bridgewater, era în pericol.

Tânărul aristocrat era unul din cei mai înfocați partizani ai lui Monmouth, dar doctorul era gata să-și achite datoria.

– Mă îmbrac și vin, spuse el.

– Nu e timp de pierdut, insistă tânărul.

– Desigur! Mă voi grăbi. Intrați să vă odihniți.

Pitt refuză cu un gest.

– Voi aștepta aici, spuse el. Grăbiți-vă, pentru Dumnezeu!

Blood intră să se îmbrace și să-și ia trusa. Încălțându-și cizmele, dădu domnișoarei Barlow dispozițiile necesare pentru acea zi.

Când ieși, îl găsi pe Pitt înconjurat de femei care cereau noutăți asupra bătăliei.

Gemetele lor îl informară pe Blood asupra rezultatului ciocnirii.

La vederea celui pe care-l aștepta, mesagerul îndepărtă femeile care-l înconjurau și se urcă în șa.

– Iute, spuse el, urcați pe crupă.

Doctorul ascultă fără să spună o vorbă și tânărul dădu pinteni calului.

Mulțimea se dădu la o parte.

Cramponat de cingătoarea tovarășului său, Peter Blood porni spre „Aventură”.

Căci Jeremiah Pitt nu era numai trimisul unui rebel rănit, ci și mesagerul Destinului.

Capitolul II

Cavaleriștii din Tanger

Ferma Oglethorpe se înălța la o leghe sud de Bridgewater, pe țărmul drept al râului. Era o clădire masivă, cu zidurile acoperite de iederă, înconjurată de câmpuri de meri.

Pe pod, la intrarea în oraș, cei doi bărbați întâlneau avangarda fugarilor: jigăriți, prăpădiți, obosiți, plini de sânge, își cheltuiau ultimele puteri ca să ajungă în oraș, unde credeau că vor găsi adăpost sigur. Unii strigau, avertizându-i pe Blood și pe tovarășul său: trupele regale se apropie! Fără a-și pierde calmul, Pitt continuă să călărească pe partea de jos a drumului până la o potecă ce cotea la dreapta și traversa livezile acoperite de trandafiri. Mai întâlneau câteva grupuri de fugari care alergau spre oraș, privind înapoia lor dacă nu cumva hainele roșii ale soldaților regelui apar printre ierburile înalte.

În curând fugarii dispărură pe măsură ce Pitt se îndrepta către sud și se apropia de cartierul general al lui Feversham.

Curând, cei doi bărbați zăriră ferma, între meri.

Descălecară în curtea pavată cu pietricele rotunde și, Baynes, fermierul, veni să-i primească.

În sala mare, cu lespezi, doctorul îl găsi pe lord Gildoy întins pe un pat improvizat. Mrs. Baynes și fiica sa stăteau în preajma rănitului care, având tenul plumburiu și buzele vi-nete, gemea încetișor.

Mr. Blood privi un moment pe tânărul care își riscase viața pentru un nenorocit de aventurier. Doctorul suspină, apoi îngenunchie, desfăcu haina și cămașa, cerând să i se aducă apă și vată.

Era încă aplecat asupra rănitului, o jumătate de oră mai târziu, când sosiră cavaleriștii.

Zgomotul copitelor cailor nu-i distrase atenția fixată asupra pacientului, care tocmai își venise în fire și părea înspăimântat de sosirea cavaleriștilor regelui.

Jeremia Pitt se vârâse într-un dulap cu rufe. Baynes nu era în largul lui, soția și fiica sa tremurau de frică. Mr. Blood îi încurajă pe toți.

– De ce vă temeți? spuse el. Suntem într-o țară de creștini care nu fac război cu răniții și cu aceia care îi îngrijesc.

El apropie de buzele lordului Gildoy un pahar conținând un tonic.

– Fiți liniștit, monseniore! spuse el, greul a trecut.

În timp ce vorbea, o duzină de cavaleriști, în costume roșii, pătrundeau în sală, conduși de un ofițer al cărui guler era împodobit cu dantelă. Baynes rămase nemișcat, dar soția și fiica sa se dădură înapoi. Mr. Blood, îngenunchiat lângă rănit, îi privi peste umăr pe cavaleriști.

Ofițerul dădu un ordin. Cavaleriștii se opriră, în timp ce căpitanul lor, cu mâna pe mânerul sabiei, înaintă către fermier.

Pașii îi răsunau pe lespezi.

– Sunt Hobarth, căpitanul cavaleriștilor din Tanger, spuse el. Unde sunt rebelii pe care i-ați adăpostit?

Fermierul își pierdea calmul... Răspunse cu voce tremurândă:

– Nu... adăpostesc... rebeli, domnule ofițer. Acest gentilom rănit...

– Văd! făcu Hobarth îndreptându-se către lord Gildoy și cercetându-l, încruntat! E inutil să întreb în ce împrejurări a fost rănit! Luați-l! spuse el, întorcându-se către cavaleriștii săi.

Mr. Blood se ridică și interveni.

– Suntem în Anglia, domnule, spuse el ofițerului, și nu în Tanger. Acest gentilom este grav rănit și nu poate fi transportat.

Căpitanul Hobarth rânji.

– Viețile rebelilor sunt deci atât de prețioase, spuse el, amuzat. Credeți că-l ducem să-i îmbunătățim situația? Sunt destule spânzurători pe drumul de la Bridgewater. Colone-lul Kircke a dat ordine precise ca toți rebelii să aibă o frumoasă cravată de cânepă.

– Spânzurați oamenii fără să-i judecați! strigă Blood. Atunci, iertați-mă, domnule, suntem într-adevăr în Tanger.

Căpitanul își privi interlocutorul cu atenție. Îl privea de sus în jos, apoi de jos în sus, de la cizme la perucă, pe acest om a cărui atitudine și înfățișare arătau un soldat.

Cu pleoapele întredeschise, Horbath părea că-l recunoaște pe Blood.

– Cine naiba sunteți? spuse deodată.

– Mă numesc Blood, domnule! Peter Blood!

– Aha! Credeam că vă numiți Codso. Ați fost în armata franceză?

– Da, spuse el.

– V-am văzut în Tanger acum cinci sau șase ani.

– Într-adevăr. Îl cunosc pe colonelul dumneavoastră.

– Îl veți revedea! rânji cavaleristul cu un râs neplăcut. Ce faceți aici?

– Am fost chemat să-l îngrijesc pe acest gentilom rănit. Sunt medic.

– Aha, sunteți și medic? făcu ofițerul cu un aer neîncrezător.

– Practic medicina la Bridgewater, surâse Blood.

– Și ați ajuns în orașul acesta urmându-l pe pretendent, fără îndoială? Vă așteaptă spânzurătoarea.

– Aveți, într-adevăr, toate calitățile necesare pentru a fi un călău desăvârșit. Dar dacă încercați să vă aplicați talentele

asupra acestui rănit, vă veți lega singur funia de gât. Gentilomul acesta nu-i din cei ce pot fi spânzurați pe nepusă masă. Are dreptul să fie judecat, dar de egalii săi.

– De egalii săi?

Căpitanul părea contrariat.

– Desigur, continuă doctorul. Numai un nebun trimite pe cineva la spânzurătoare înainte de a-i cere numele. Acest gentilom este lordul Gildoy.

– Recunosc că am luptat pentru ducele de Monmouth, spuse rănitul cu o voce slabă, și sunt gata să suport toate urmările gestului meu, după ce voi fi judecat de egalii mei.

Asprul căpitan era, în fond, un timid și simțea oarecare teamă să amenințe un senior atât de influent ca lordul Gildoy. Pe de altă parte, colonelul Kircke nu glumea cu aceia dintre ofițerii săi care săvârșeau gafe.

Ofițerul opri oamenii cu un gest și reflectă. Mr. Blood profită de această liniște și insistă:

– Nu uitați, căpitane, spuse el, că lord Gildoy are rude și amici în preajma regelui. Luați seama, din prea multă grabă, să nu țeseți funia care vă va spânzura.

Ofițerul avu un gest ca pentru a îndepărta nepăsător acest pericol, dar se comportă ținând seama de el.

– Să fie transportat pe acest pat, până la Bridgewater. Va sta la închisoare până voi primi ordine.

– Nu poate suporta drumul, protestă Blood.

– Cu atât mai rău. Am misiunea să-i arestez pe rebeli.

Făcu un semn oamenilor să înainteze. Lordul Gildoy întinse doctorului o mână tremurătoare.

– Domnule, spuse el, vă sunt îndatorat. Dacă supraviețuiesc, voi căuta să v-o dovedesc.

Mr. Blood se înclină.

– Duceți-l cu precauție, spuse el cavaleriștilor.

În timp ce lordul Gildoy, care gemea, era transportat, căpitanul se întoarse către fermier.

– Unde sunt ceilalți rebeli? întrebă el.

– Nu sunt alții, Senioria Sa...

– De Senioria Sa am avut noi grijă, rânji Horbath, și vom avea grijă și de dumneavoastră când vom descoperi rebelii pe care îi ascundeți.

Făcu înconjurul încăperii, lovind pereții cu patul puștii, în timp ce cavaleriștii cercetau restul casei.

Mr. Blood socoti că era momentul să părăsească ferma.

– Cu permisiunea dumneavoastră, căpitane, spuse el, vă voi părăsi.

– Veți mai rămâne încă puțin – cu permisiunea mea, răspunse ofițerul.

Doctorul ridică nepăsător din umeri și se așează pe un cufăr. Horbath tocmai se oprise. Se aplecă să ridice o pălărie prăfuită pe care era prins un mănunchi de frunze de stejar. Pălăria se găsea în fața dulapului imens de rufe. Ofițerul surâse răutăcios și deschise un canat al dulapului. Îl luă pe ocupant de guler și-l trase în încăpere.

– Și acesta? rânji el. Tot un nobil senior?

Mr. Blood avu viziunea spânzurătorii care îl aștepta pe nefericitul tânăr, fără a fi judecat, într-atât era cavaleristul de umilit că prima sa victimă i-a scăpat. Doctorul inventă spontan pentru tânărul marinăr, nu numai un titlu, dar o întreagă familie.

– Ați spus-o, căpitane, răspunse el. E Viconte Pitt, văr bun cu Sir Thomas Vernon, care a luat în căsătorie pe Moll Kirke, sora colonelului dumneavoastră și doamnă de onoare a reginei.

Căpitanul și prizonierul său rămaseră cu gura căscată.

Ofițerul își recăpătă primul sângele rece și înjură printre dinți. Zgâlțâindu-l pe tânăr, el strigă:

– Minte, nu-i așa?

Pitt nu răspunse.

– Spânzurați-l, făcu Blood, și veți vedea ce vi se va întâmpla.

Cavaleristul îi privea rând pe rând pe doctor și pe tânăr.

– Duceți-l la Bridgewater! mormăi el. Luați-l și pe fermier. Îl vom învăța noi ce înseamnă să ascunzi rebeli.

A fost un moment de confuzie. Baynes se apără. Femeile tipau de frică.

Căpitanul luă fata de umeri și îi aruncă o privire plină de dorință.

– Mă voi ocupa de voi îndată, spuse el apucând-o de bărbie și sărutând-o brutal.

Cei doi prizonieri aveau încheieturile legate. Cavaleriștii așteptau ordine.

– Fruntașul Drabe și patru cavaleriști îi vor conduce la Bridgewater, ordonă ofițerul. Eu rămân aici cu escadronul să cercetez ferma. Luați-l pe spițer, adăugă el.

Mr. Blood se ridică. Tocmai se gândea că avea în trusă o lanțetă proaspăt ascuțită, iar căpitanului Hobarth, care avea un temperament sanguin, i s-ar reda calmul dacă i s-ar lua sânge. Încercă să câștige timp.

– Pe legea mea, de minune, răspunse el, căci tot mă duceam la Bridgewater.

– Într-adevăr, la închisoare, rânji ofițerul.

– Nu o credeți.

– Preferați poate una din acele spânzurători înșirate de-a lungul drumului.

Cavaleriștii îl înconjurară pe doctor, iar prețioasa lanțetă era pe masă. Blood încercă să scape. Dar ei îl apucară, îl răsturnară și-i legară cu putere încheieturile la spate. Apoi a fost repus pe picioare brutal.

– Luați-l, spuse Hobarth. Ceilalți, adăugă el întors către restul oamenilor săi, scotociți toată ferma, din pivniță până-n pod. Veți veni aici să-mi raportați rezultatul cercetărilor voastre.

Cavaleriștii părăsiră încăperea, răspândindu-se în toată casa.

În curte, Baynes și Pitt așteptau. Înainte de a părăsi pragul, Blood se întoarse să-l privească pe Hobarth. Ochii albaștri ai doctorului luceau de furie. O amintire îi stătea pe buze.